

Vides que no valen res

Ds, 19/01/2019 per Anna-Bel Carbon...

[Sini](#)

Ara són els hondurenys, però no oblidem els sirians, els sud africans, els roghinyes, els mena, i tants d'altres d'una llarga llista, de diferents països i continents.

Persones amb vides que per als seus governs, els seus veïns, les seves famílies, els seus conciutadans, no valen res! Caminen jornades i jornades, neden o s'esfondren en barcasses perduts en alta mar, s'enganxen sota els camions, es venen sense ser-ne massa conscients a màfies que els prometen seguretat.

Migrar, concepte tècnic per anomenar el desplaçament d'un lloc d'origen a una altra destinació. Migren les aus, els peixos, els mamífer... I també els humans.

La migració animal és generalment recurrent, és a dir, els animals cerquen un hàbitat confortable de manera temporal, podríem dir que són moviments amb retorn, estacionals i reiteratius, amb un punt d'origen i un de destí, i sembla que el procés està escrit en la genètica animal.

En el cas dels humans ens trobem davant d'algunes notables diferències. La primera i principal és que es tracta d'un acte condicionat per la supervivència personal i les condicions de vida en el lloc en què estem, que comportarà un canvi de residència habitual. En segon lloc, l'ésser humà que migra no té una ruta definida, ni tant sols un destí clar, ja que malgrat afrontar-la com a camí cap a un lloc concret, el fet que estigui subjecte a una sèrie de factors externs que no podem controlar (mitjà de transport, transportadors, fronteres, agents duaners, rutes mafioses, permís de residència, permís de treball...) la revesteix d'una gran pàtina d'incertesa que, per desgràcia, molts cops acaba en la mort.

Actualment hi ha més de 190 milions de persones que viuen o malviuen fora dels seus països d'origen. Terminològicament podem parlar d'immigrants, d'emigrants, de refugiats, d'apàtrides o de demandants d'asil. En definitiva, migrants. Tots ells persones com nosaltres però que s'han vist forçades a marxar de casa seva, o s'han sentit expulsats del país que no els considera ciutadans, emprenent un viatge cap el desconegut, cap a països on creuen que seran acollits, que seran benvinguts i els respectaran, trobaran una feina, un sostre, educació pels seus fills i filles i accés a la sanitat. La realitat, que desconeixen, acostuma a ser una altra de molt més trista i vergonyosa. La desesperació els ha avocat a una sortida forçada, a la recerca d'una nova llar, d'una nova vida, en una nova ciutat, en un nou país, que esperen que els accepti. Ignoren, però, que no els estem esperant, que no els acollim, sinó que ens els trobem a les nostres fronteres, a la porta de casa nostra i, sovint, massa sovint els barrem el pas amb falses excuses i legalitats.

Ens manca una pregunta sincera: Què faríem nosaltres? ¿Qui no marxaria d'una ciutat que viu sota les bombes, fugiria de la fam i la sequera extremes, o d'un país on no pot guanyar-se la vida i es malviu misèrrimament, del règim polític autoritari que et persegueix, de la violència, dels segrestos i violacions, dels narcotraficants, de les pandèmies, de les amenaces de mort, dels desastres naturals...?

Responguem sincerament.

Mirem imatges del seu patiment, ens horroritzem escoltant les seves històries, alcem la veu davant les barbàries comeses pels seus països d'origen, però no els

acollim. Perdem el temps etiquetant-los, classificant-los segons estereotips i prejudicis injustos que sols obeeixen a la nostra por, i oblidem el més important: Són persones com nosaltres, amb dret a viure dignament i ser feliços, veure créixer els seus fills i filles i envellir plegats. Els mou l'instint natural de supervivència davant del dolor, la impotència, la ràbia, la incomprensió, la mort i la violència. Les seves vides valen tant com les de qualsevol altre persona, tot i que el sentiment que els envaeix és que les seves vides no valen res perquè el món els silencia, els escarneix reduint-los a una xifra més econòmica, els observa com un problema amb un estrany logaritme sense solució.